

Kinderlijk Onschuld

Kinderlijk Onschuld

Mehmet Saglam

Schrijver: Mehmet Saglam
Coverontwerp: Pixabay.com
ISBN: 9789402199413

© 2019 Mehmet Saglam

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord.....	6
Disclaimer.....	7
Hoofdstuk 1.....	8
Hoofdstuk 2.....	12
Hoofdstuk 3.....	18
Hoofdstuk 4.....	26
Hoofdstuk 5.....	29
Hoofdstuk 6.....	33
Hoofdstuk 7.....	37
Hoofdstuk 8.....	42
Hoofdstuk 9.....	46
Hoofdstuk 10.....	52
Hoofdstuk 11.....	56
Hoofdstuk 12.....	63
Hoofdstuk 13.....	66
Hoofdstuk 14.....	74
Hoofdstuk 15.....	76
Hoofdstuk 16.....	81
Hoofdstuk 17.....	86
Hoofdstuk 18.....	91
Hoofdstuk 19.....	96
Hoofdstuk 20.....	102
Hoofdstuk 21.....	105
Hoofdstuk 22.....	110
Hoofdstuk 23.....	117
Hoofdstuk 24.....	124
Hoofdstuk 25.....	129
Hoofdstuk 26.....	135
Hoofdstuk 27.....	138

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 28.....	145
Hoofdstuk 29.....	147
Hoofdstuk 30.....	155
Hoofdstuk 31.....	158
Hoofdstuk 32.....	163
Hoofdstuk 33.....	166
Hoofdstuk 34.....	178
Hoofdstuk 35.....	184
Hoofdstuk 36.....	185
Hoofdstuk 37.....	193

VOORWOORD

Beste lezer,

Jij bent niet zomaar een willekeurige lezer voor mij, maar iemand die mijn allereerste boek koopt, daarvoor wil ik je persoonlijk bedanken.

“Kinderlijk Onschuld” vertelt het verhaal over Thomas, een net afgestudeerde pedagogisch medewerker die allerlei heftige dingen meemaakt omdat hij simpelweg van het mannelijke geslacht is.

Het onderwerp mannen in de kinderopvang vind ik persoonlijk wel een maatschappelijk probleem. Een aantal mannen die de verkeerde intenties hadden in het verleden hebben het verpest voor de mannen die wel het beste voor hadden met de kinderen. Met als gevolg dat alle mannen voorgoed een stempel op hun voorhoofd hebben gekregen. Daardoor komen ze moeilijk aan werk.

Persoonlijk heb ik het ook ervaren met vrijwilligerswerk. Ik had me aangemeld bij een stichting als bezoeker-vrijwilliger bij gezinnen met jonge kinderen. Daar kwam ik niet aan de bak doordat de gezinnen liever een vrouw hadden die kwam. Tot op de dag van vandaag ben ik geen seconde actief geweest als bezoeker-vrijwilliger. Ik weet dus als geen ander hoe het voelt om dit mee te moeten maken. Dit verband maakte dat ik enorm meeleefde met Thomas gedurende het schrijfproces.

Om die redenen ben ik geïnspireerd tot het schrijven van deze roman. Ik wil een stem zijn voor alle mannen die dit probleem ook ervaren.

Ik wil iedereen bedanken die een bijdrage heeft geleverd aan het boek waaronder de redacteur Wies Groeneveld. Daarnaast de proeflezers die de moeite hebben genomen om dit boek vooraf te lezen.

Veel leesplezier gewenst!

Mehmet Saglam,
Oktober 2019, Mijdrecht.

**ALLE PERSONAGES
EN GEBEURTENISSEN
IN DEZE ROMAN ZIJN
VOLKOMEN FICTIEF
EN HEBBEN NIETS TE
MAKEN MET DE
WERKELIJKHEID.**

1.

Thomas Grijzman sloeg met veel verbijstering de krant dicht.

Het was het zoveelste item in de media over mannen die met kinderen werkten en beschuldigd werden van ontucht. Thomas had zelfs een speciaal archief bijgehouden, waarin hij krantenartikelen bewaarde over dat onderwerp. Enkele artikelen die daar instonden: "Mannen steeds unieker in de kinderopvang", "Mannelijke pedagogisch medewerkers zijn hard nodig", "Mannen in de kinderopvang, worden ze nog geaccepteerd?"

Door deze gebeurtenissen was het imago van de man in de kinderopvang gedaald tot het nulpunt, met als gevolg dat de organisaties voor het overgrote deel vrouwen aannamen als pedagogisch medewerker.

Thomas wist als geen ander wat het betekende, hij had de opleiding voor pedagogisch medewerker gevolgd aan het ROC en gedurende zijn stageperiode was hij tegen verschillende dilemma's aangelopen.

Bij peuterspeelzalen en kinderdagverblijven was het hem niet gelukt om een stage te vinden. Een van de taken was daar om het kind te verschonen en dat was net iets teveel lichamelijk contact. Ze hadden dit nooit als echte reden opgegeven, het was meer een vermoeden van Thomas. Zelf had hij er weinig van begrepen, maar hij had geen andere keus dan het te accepteren.

Bij de buitenschoolse opvang had hij meer geluk met het vinden van stages. Daar had je immers niet de taak om het kind dagelijks te verschonen en dat ze daarom wellicht wat soepeler waren.

Kort geleden was hij geslaagd voor het examen en hoefde dus niet meer moeite te doen om stages te vinden, hij kon lekker op zoek gaan naar een baan.

Vandaag was de diploma-uitreiking, als definitieve afronding. Hij had besloten om niet verder te gaan met een hbo-opleiding, omdat hij tevreden was met zijn diploma en wilde werken. Daarnaast had hij wat langer gedaan over zijn studie, waardoor hij al een stuk ouder was dan zijn medestudenten.

“Ben je al zover schat?”, We moeten wel haast maken want anders komen we te laat.”

“Ja ik ben bijna klaar, even deze krant lezen en dan ga ik me klaarmaken.”

Laura was al eerder opgestaan van het ontbijt om zich op te maken. Ze wilde er piekfijn uitzien voor de diploma-uitreiking van haar vriend. Ze moest plotseling terugdenken aan het moment dat ze elkaar voor het eerst ontmoetten. Dat was tijdens een stage van Thomas, waar Laura toen werkte. Ze liepen elkaar tegen het lijf tijdens de koffiepauze en waren toen met elkaar aan de praat geraakt. Het klikte zo goed dat er al snel een date volgde. Het was meteen raak en na wat extra dates sloeg de vonk over en kregen ze een relatie. Op dit moment woonden ze inmiddels al een jaar samen. Ze waren dolgelukkig met elkaar.

Thomas had zich inmiddels ook klaargemaakt, ze konden vertrekken. Daar aangekomen kwamen ze Richard tegen. Hij was de beste vriend van Thomas gedurende zijn opleiding. Ze hadden elkaar ontmoet in het eerste jaar.

“Hey Thomas wat zie je er goed uit, heb je soms een verplichting? Anders

ben je nooit zo deftig,” zei Richard met een knipoog.

“Dat moet jij zeggen Richard, ik dacht dat je een zwerver was,” grapte Richard terug.

“Mij hoor je niet klagen,” grinnikte Laura grinnikend.

De diploma-uitreiking begon even later. De studenten kregen allemaal een persoonlijke speech van het afdelingshoofd. Voor de rest was er een hapje en een drankje en was er gelegenheid om een praatje met de andere studenten te maken. Aan het eind praatte Thomas nog wat na met Richard.

“Nou dit was het dan Tho, we zijn eindelijk klaar met de opleiding, vanaf nu gaat iedereen elke dag naar zijn eigen werk.”

“Inderdaad Rich, maar onze vriendschap blijft, ook al gaan we nu onze eigen weg.”

“Daar hou ik je aan!” antwoordde Richard met een glimlach.

“Het zal niet gemakkelijk worden om aan werk te komen als man zijnde,” zei Thomas met een terneergeslagen blik.

“Mannen in de kinderopvang zijn inderdaad op één hand te tellen,” voegde Richard daaraan toe.

“Hey niet zo negatief allebei, ik heb er alle vertrouwen in dat jullie een baan vinden, jullie zijn hartstikke leuke pedagogisch medewerkers dat zal hen vast niet ontgaan,” zei Laura.

“Fijn dat je er zo positief in staat schat, ik hoop dat het daadwerkelijk zo is,” antwoordde Thomas

“Laten we het hopen Lau,” vervolgde Richard.

Na een gezellige avond met veel dansen en napraten vonden ze het tijd om huiswaarts te gaan. Richard nam afscheid van Thomas en Laura en

ging huiswaarts. Zelf gingen ze ook naar huis.

De volgende stap was het vinden van een betaalde baan, Thomas probeerde zijn beste beentje voor te zetten.

Na de diploma-uitreiking gingen Thomas en Laura een week op vakantie, ze hadden een all inclusive vakantie naar Spanje geboekt. Tijdens de vakantie maakten ze lange strandwandelingen, deden ze mee met allerlei excursies en lagen ze regelmatig op het strand.

“Wat is zo’n vakantie toch lekker, genieten op het strand in het zonnetje, vind je niet schat?”

“Zeker weten Laura, was het altijd maar vakantie,” antwoordde Thomas vluchtig.

Toen Laura zich omdraaide naar Thomas, zag ze dat hij druk bezig was op zijn telefoon.

“Wat ben je daar aan het doen op je telefoon schat, toch geen vacatures aan het kijken?”

“Ehm nee, gewoon wat artikeltjes lezen, meer niet” zei Thomas met een beschamende blik.

“Mij hou je niet voor de gek, laten we nou gewoon genieten van onze vakantie, als we eenmaal terug in Nederland zijn beloof ik je dat we naar een leuke baan voor je gaan zoeken, goed? Nu is het vakantie en moeten we daar mee bezig zijn.”

“Ja je hebt gelijk, ik kan het niet helpen. De verleiding is te groot om telkens te kijken,” zei hij en hij legde zijn telefoon weg.

2.

Ze waren inmiddels een paar dagen terug van hun vakantie. Laura had haar vrije dag van de peuterspeelzaal, ze wilde Thomas helpen bij zijn zoektocht naar een baan. Ze zaten achter de laptop alle vacaturessites te bekijken. Ineens veerde ze op.

“Kijk, hier heb je een vacature als pedagogisch medewerker bij een kinderopvang, het is hier in de buurt.”

Thomas keek zijn vriendin met een onbegrijpelijke blik aan.

“Ik denk niet dat ik daar een kans maak.”

“Als je het niet probeert dan weet je het niet, laten we gewoon solliciteren en wie weet, niet geschoten is altijd mis.” Laura drukte op de button ‘solliciteer’ en schoof de laptop naar Thomas, die wist nu dat er geen ontkomen aan was. Hij schreef een sollicitatiebrief en voegde zijn CV toe.

Uiteindelijk had hij op die manier een paar sollicitaties verstuurd naar verschillende organisaties.

Toen werd er aangebeld. “Ik ga wel, ga jij maar door met zoeken,” zei Laura terwijl ze naar de deur liep.

“Hey Richard, ben jij het kom verder, Thomas is binnen druk bezig”.

“Hij is zeker het huishouden aan het doen, nu hij nog geen werk heeft,” grapte Richard.

Thomas stond op om Richard te begroeten.

“Nog steeds dezelfde Rich met zijn humor, goed om je weer te zien gozer,” zei Thomas en gaf Richard een knuffel.

“Hoe is jullie vakantie gegaan, lekker genoten?”

“Jazeker, veel strandwandelingen gemaakt en aan verschillende excursies meegedaan, waaronder een boottocht. We hadden het even nodig om op te laden,” zei Laura met een dromerige blik.

“Nou mooi dat de vakantie bevallen is, nu kan Thomas zich fris en fruitig richten op de zoektocht naar een betaalde baan”.

“Daar was hij al veel eerder mee bezig hoor,” zei Laura op een cynische manier.

“O echt? Wat dan?” vroeg Richard lacherig.

“Ik heb hem tijdens de vakantie betrappt toen hij vacatures aan het bekijken was op zijn mobiel.”

“Ja, ik wou alvast wat vacatures bekijken zodat ik wat beter voorbereid zou zijn als ik ging solliciteren.”

“Je bent wel een beetje doorgeslagen zie ik, maar ik begrijp je wel. Hoe staat het er nu voor?” vroeg Richard geïnteresseerd.

“Ik heb net gesolliciteerd op een aantal vacatures, dus dat wordt even afwachten. En hoe zit het met jou?”

“Ik heb ook een aantal sollicitaties verstuurd terwijl je op vakantie was, en daar is inmiddels een gesprek uitgekomen bij een BSO. Ik heb er een goed gevoel over, ik denk wel dat ik een kans maak om de baan te krijgen.”

“Echt? Wat goed Rich! Zo zie je maar dat het reuze meevalt wat betreft jullie kans om uitgenodigd te worden,” zei Laura opgetogen.

“Goed bezig gozer, ik hoop dat je de baan krijgt, hopen dat het ook zo voorspoedig gaat bij mijn sollicitaties,” zei Thomas.

Laura maakte ondertussen koffie.

“Dat heb ik wel gemist, een bakje doen bij mijn vrienden,” zei Richard,

terwijl hij een slok nam en bijna zijn mond verbrandde. Ze konden er alle drie wel om lachen.

Een paar dagen later was Thomas op de computer bezig met zijn administratie, toen hij een melding kreeg van een e-mail. Het was een bericht van een kinderdagverblijf dat enthousiast geworden was door zijn brief en hem uitnodigde voor een gesprek. Thomas kon het nauwelijks geloven.

Toen Laura thuiskwam van haar werk, meldde Thomas gelijk het goeie nieuws.

“Hey schat, je zult het niet geloven maar ik ben uitgenodigd op gesprek door kinderopvang Klein Lepeltje,” glunderde Thomas.

“Dat meen je niet, wat goed schat!” Laura vloog in Thomas’ armen. “Ik had op de terugweg iets gehaald voor het avondeten, dat eten we nu om te vieren dat je bent uitgenodigd.” Laura haalde een plastic tas tevoorschijn met sushi. Tijdens het eten oefenden ze alvast voor de sollicitatie, Laura was logischerwijs de werkgever en Thomas de sollicitant. Ze ondervroeg Thomas van allerlei kanten, zodat hij goed voorbereid was. Het ging hem bijzonder goed af, hopelijk was dat een goed teken voor de echte sollicitatie.

Vandaag was de dag van de sollicitatie. Thomas stond wat vroeger op dan normaal om nog een keer met Laura de sollicitatie te oefenen voordat zij naar haar werk ging. Het zat het wel goed in. Laura probeerde Thomas alsnog gerust te stellen.

“Hoe is het met de spanning, een beetje zenuwachtig?”

“Ja een beetje wel, maar ik doe gewoon mijn uiterste best om mezelf van

mijn beste kant te laten zien, meer kan ik niet doen.”

“Zo mag ik het horen, ik zal voor je duimen. Laat je het me weten?”

“Ik vertel het je wel als je terug bent van je werk, dan is het een soort verrassing.”

Laura gaf Thomas een dikke zoen en vertrok naar haar werk. Hij had het sollicitatiegesprek om één uur, dus hij had nog wel even de tijd. Hij besloot om een lekkere ochtendwandeling te maken, om frisse lucht binnen te krijgen. Op die manier kon hij zijn hoofd leegmaken voor vanmiddag.

Daarna nam hij het voor de laatste keer door om te checken of hij alles nog wist. Inmiddels was het bijna middag, Thomas ging naar de sollicitatie. Hij kon het vrij gemakkelijk vinden. Hij parkeerde de auto en liep naar het gebouw. Daar aangekomen zag hij kinderen buiten, hij vermoedde dat er sportdag was. Toen hij richting ingang liep kwamen er een paar kinderen naar Thomas toe, ze waren nieuwsgierig naar hem. Vervolgens liep hij naar een vrouw die de activiteit leidde.

“Goeiemorgen ik heb een afspraak met Iris Hooisma, zou jij mij verder kunnen helpen?”

“Aha, jij komt zeker voor de sollicitatie! Je moet het plein aflopen dan kom je bij de ingang, vervolgens moet je daar naar binnen lopen en dan is de laatste deur links het kantoor van Iris. Ik wens je veel succes!”.

Thomas bedankte de vrouw en liep het gebouw in. Het duurde even voordat hij het kon vinden maar uiteindelijk stond hij bij haar kantoor, haar naam stond op de deur.

Thomas klopte op de deur. “Kom maar binnen,” klonk er. In het kantoor

zaten twee vrouwen. Hij gaf ze allebei een hand.

“Welkom Thomas, ik ben Iris, ik ben hier verantwoordelijk voor de personeelszaken en dit is Tessa, zij werkt hier als pedagogisch medewerkster. Samen gaan we kijken of jij hier misschien past.”

Vervolgens gaf Thomas Tessa ook een hand: “We hebben hier nauwelijks mannen werken, wat variatie is ook wel eens goed,” zei Tessa opgetogen.

“Laten we beginnen Thomas, vertel eens waarom je hier wilt werken?”.

“Ik ben sociaal ingesteld, het werken met kinderen geeft mij veel voldoening en ik heb ook al veel ervaring opgedaan met het werken met kinderen”.

“Waar heb je precies vrijwilligerswerk gedaan?”

“Ik ben vrijwilliger geweest bij een natuureducatiecentrum voor kinderen. Kinderen konden elke woensdagmiddag vrij inlopen en met de dieren knuffelen. Daarnaast ben ik vrijwilliger bij een jaarlijks evenement speciaal voor kinderen, waar ik de kaartcontrole doe.”

“Dat klinkt erg interessant, ik zie dat je kort geleden bent afgestudeerd, heb je nog meer werkervaring met kinderen?”

“Dat heb ik, ik ben een jaartje overblijfskracht geweest bij een basisschool, daar moest ik de kinderen begeleiden bij het brood eten en het buiten spelen.”

“Dat is fijn, je referenties raadplegen behoort ook tot de procedure.”

Daarna kwamen de standaard sollicitatievragen waar Thomas goed op wist te antwoorden. Toen het gesprek bijna was afgelopen mocht Tessa ook nog vragen aan Thomas te stellen.

“Hier werken verhoudingsgewijs vrij weinig mannen, behalve jou is er nog

een man werkzaam, is dat geen belemmering voor je?" vroeg ze.

"Nee zeker niet, ik vind dat juist een uitdaging om als man zijnde met kinderen te mogen werken, wij gaan toch wat speelser om met kinderen dan met vrouwen, met ons kunnen ze toch wat meer de ruwe dingen doen zoals voetballen en stoeien."

"Ja daar ben ik het wel mee eens," zei Tessa.

"Wij willen je bedanken Thomas, wij nemen spoedig contact met je op."

"Ik bedank jullie voor jullie tijd," zei Thomas. Nadat hij beide dames een hand had gegeven verliet hij de kamer.

3.

Toen Thomas eenmaal op de gang stond, merkte dat hij erg nodig moest plassen, hij ging nog even langs de wc. Zijn wc-bezoek duurde wat langer dan gebruikelijk, zo'n sollicitatie was best spannend.

Toen hij uit de wc kwam ging hij zijn handen wassen. Hij hoorde vanuit de gang twee vrouwen heftig discussiëren. De deur van het mannentoilet sloot blijkbaar niet helemaal goed, waardoor je de geluiden van buitenaf luid en duidelijk kon horen.

Thomas was niet van plan om het gesprek af te luisteren, dat vond hij niet netjes.

Maar de stemmen kwamen Thomas erg bekend voor. Het leken Iris en Tessa wel, met wie hij zojuist het sollicitatiegesprek mee had. Toen hij voor de tweede keer luisterde, werd zijn vermoeden bevestigd. Nu was Thomas zo nieuwsgierig geworden dat hij wel moest luisteren. Zouden ze het over de sollicitatie hebben? Hij besloot om in de wc te wachten, zodat ze hem niet zouden betrappen. Ze stonden blijkbaar bij de koffieautomaat, want Thomas hoorde het geluid van een machine.

“Wat is die Thomas toch een gedreven persoon, ik ben echt heel enthousiast geworden Iris. Ik vind echt dat hij onze nieuwe collega moet worden. Ik kan natuurlijk niet in jouw schoenen staan, maar als je het mij vraagt is Thomas de ideale kandidaat. Ik weet niet hoe jij hierover denkt.”

“Thomas heeft mij ook positief verrast, alleen moeten we niet vergeten dat hij een man is hè? Het klinkt wellicht wat lullig, daar moeten we ook rekening mee houden. De verhalen in de media over mannen in de

kinderopvang zijn niet om naar huis te schrijven. Dus ik blijf sceptisch.”

“Wat maakt dat nou uit, hij verdient een eerlijke kans zoals iedereen.”

“Wat als het bij deze kinderopvang ook fout gaat? Dan kunnen we het wel schudden. Dan zullen ze voor altijd het verband leggen dat het hier het kinderdagverblijf was waar ontucht is gepleegd.”

Thomas kon zijn oren niet geloven wat hier allemaal gebeurde. Hij was per toeval getuige van discriminatie op de werkvloer en het frappante was dat hij er zelf onderdeel van was. Hij ging over tot actie, deed de deur met een ruk open en stond op die manier oog in oog met de dames. Die waren erg geschrokken en wisten niet wat ze moesten zeggen.

“Thomas, was jij nog hier?” stamelde Iris.

“Ik ben inderdaad nog hier, maar dat zal niet lang meer duren. Ik hoef hier geen seconde meer te blijven, tot ziens!” Thomas liep met snelle passen richting uitgang.

Iris riep nog wat na: “Thomas, het spijt me enorm, kan ik het nog rechtzetten? Ik bedoelde het absoluut niet zo.”

Thomas draaide zich om, om Iris van repliek te dienen: “Iris, je kan me niet wijsmaken dat je het niet zo bedoelde. Ik stond hier een tijdje te observeren en ik zag dat je vrij overtuigd was van wat je zei. Ik laat het hier niet bij zitten.” Na dit gezegd te hebben, vervolgde Thomas zijn weg richting uitgang.

Iris bleef beduusd achter zonder ook maar een woord te zeggen.

“Kijk nou eens wat je hebt gedaan Iris!” Ik ben erg benieuwd wat je hier op te zeggen hebt!” zei Tessa kwaad.

“Ik weet het Tessa, ik had dit nooit mogen zeggen. Ik kan wel door de grond zakken.”

Ze beseftte dat deze actie wellicht gevolgen voor haar kon hebben, dat was aan niemand minder dan zichzelf te danken.

“En hoe durf je nog te beweren dat je het niet zo meende, het was zo klaar als een klontje.

Weet je wat ik ga doen? Ik ga achter hem aan voordat hij vertrokken is, misschien kan ik hem nog een hart onder de riem steken!”

Tessa haastte zich naar buiten om Thomas nog te kunnen spreken voordat hij weg zou zijn. Toen ze de parkeerplaats oprende zag ze Thomas zijn auto instappen. Ze was nog net op tijd.

In de auto zag Thomas Tessa in zijn ooghoek. In plaats van weg te rijden deed hij het raam van zijn auto naar beneden. Tessa helemaal buiten adem.

“Thomas, fijn dat ik je hier nog tref en dat je niet weggrijdt na wat er net allemaal gebeurd is. Ik vind het zeer spijtig en ik wil er graag met je over praten.”

Thomas keek Tessa bedenkelijk aan.

“Waarom zou ik er met jou over praten, aangezien je bij hen hoort en hier werkt?”

“Omdat ik met je te doen heb, ik vind dat je echt onrecht is aangedaan, ik ben zelfs bereid om ontslag te nemen.”

“Nee joh, dat moet je niet doen, je hoeft geen ontslag te nemen omdat je denkt dat mij onrecht is aangedaan. Dat wil ik niet op mijn geweten hebben,” zei Thomas stellig.